

«FERMS EN LA FE» (Col 2,7)¹

Joves consagrats, un repte per al món

Ho han dit tots els autors que han tractat de les edats de l'home, que la joventut no és simplement un factor cronològic, sinó una actitud davant la vida, una qualitat de la ment i del cor. També això es refereix a la joventut dins la vida consagrada. Pot passar que hi hagi vells prematurs o que hagi joves perennes, i això ho dóna no tant l'edat sinó la manera de viure les coses.

En aquesta Jornada Mundial de la Vida Consagrada ens acostem al *leitmotiv* de la trobada que tindrà lloc el pròxim mes d'agost entre el papa Benet XVI i els joves del món, a Madrid. També els consagrats tenen una joventut per a viure sense que els caduqui l'esperança saludable i la passió il·lusionada. No es tracta d'una suggestió, ni d'una estratègia o demagògia, sinó d'una realitat que ens permet creure la cèlebre dita: no més anys a la vida, sinó més vida als anys.

«Fermes en la fe» significa, per a un cristià, i màximament per a un consagrat, estar arrelats en aquesta terra que acull les arrels i els permet nodrir-se a fi que l'arbre plantat al costat de la bona sèquia pugui anar donant fruits assaonats. És la fe la que permet tenir una fermesa que no és ni la intransigència dels confusos ni la pretensió dels demagogs. La fe que ens posa davant un Tu, davant el qual cada instant de la nostra vida es decideix. És el Tu ni més ni menys que del mateix Déu.

No és una figura fantasmal, sinó Algú completament real. Algú que és qui més respon a les veritables exigències del meu cor. És la trobada amb el Déu viu que cada dia em crida pel nom, que duu tatuat a la palma de la mà, i s'aboca al finestral de la seva misericòrdia per veure si tornem de les nostres marrades malversadores. Precisament en el Missatge per a la Jornada Mundial de la Joventut 2011 hi ha un paràgraf inicial en el primer punt en què s'aborda aquesta qüestió de la realitat del Senyor en la nostra vida: «... l'home en veritat està creat per al que és gran, per a l'infinit. Qualsevol altra cosa és insuficient. Sant Agustí tenia raó: “El nostre cor està inquiet, fins que no descansa en tu”. El desig més gran de la vida és un signe que ell [Déu] ens ha creat, que portem la seva “empremta”. Déu és vida, i cada criatura tendeix a la vida; d'una forma única i especial, la persona humana, feta a imatge de Déu, aspira a l'amor, a l'alegria i a la pau. Llavors comprenem que és un contrasentit pretendre eliminar Déu perquè l'home visqui. Déu és la font de la vida; eliminar-lo equival a separar-se d'aquesta font i, inevitablement, privar-se de la plenitud i l'alegria. La cultura actual, en algunes parts del món, sobretot a Occident, tendeix a excloure Déu o a considerar la fe com un fet privat, sense cap rellevància

en la vida social... es constata una mena d'“eclipsi de Déu”, una certa amnèsia; més encara, un autèntic rebuig del cristianisme i una negació del tresor de la fe rebuda, amb el risc de perdre allò que més profundament ens caracteritza».

Davant d'aquest repte emergeix l'esperança de la qual són destinataris i alhora agents els joves consagrats: ser un desafiament per a aquest món de la nostra generació, que continua cercant Déu mentre a vegades se n'allunya.

La consagració en si és un repte enmig d'un món secularitzat i anticristià. És llavors que el testimoni dels joves consagrats acosta apassionadament al Senyor, parlant d'una fermesa que es fonamenta en les arrels autèntiques, i que poden narrar, des d'un carisma suscitat per l'Esperit Sant en la seva Església, allò que els altres joves i tothom necessita veure: que els cristians som la prolongació en la història de l'esdeveniment salvador de Déu. Fermes en la fe, ser un repte per al món.

*+ Jesús Sanz Montes, ofm
Arquebisbe d'Oviedo
President de la CE per a la Vida Consagrada*

1. Traducció: Eulàlia Nuet i Badia